

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. v právní věci

žalobce: **V. C., nar. X**
státní příslušnost Moldavská republika

zastoupen: **JUDr. Matějem Šedivým**, advokátem,
se sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**,
se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. srpna 2021 č. j.: CPR-15584-3/ČJ-2021-930310-V236

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 17. 4. 2021 č.j. KRPA-93959-13/ČJ-2021-000022-SV o správním

vyhoštění žalobce podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“) a stanovení doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v trvání 18 měsíců.

II. Žaloba a její podstatný obsah

2. Žalobce ve své žalobě namítal, že správní orgány při posuzování přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce dostatečně nepřihlédly ke všem skutečnostem, které žalobci polehčují. Zejména pak k tomu, že jde o jeho první pochybení na území České republiky a že se správním orgánem spolupracoval a napomáhal při objasnění skutečného stavu věci. Správní orgány přitom zohlednily pouze celkovou dobu trvání protiprávního stavu.
3. Žalobce též namítl, že se protiprávního jednání nedopustil z neúcty k právnímu řádu České republiky, ale z důvodu obyčejné lidské chyby a pod tíživými okolnostmi, kdy nevěděl, jak nastalou situaci řešit. Tyto útrapy žalobce tak snižující společenskou škodlivost jeho jednání, pročez má za to, že je možné působit na něj i mírnějším a výchovnějším způsobem, než správním vyhoštěním na 18 měsíců.
4. Žalobce také doplnil, že pochází z poměrně chudého státu, což jej vedlo ke spáchání posuzovaného protiprávnosti, a nikoli neúcta k místnímu právnímu řádu.
5. Následně žalobce uzavřel, že napadené rozhodnutí je i přes protiprávnost svého jednání v rozporu s ust. § 174a zákona, neboť je možné na něj působit správním vyhoštěním v kratší výměře nepřekračující 1 rok.
6. Proto žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného a vrácení věci k novému projednání a rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve svém vyjádření plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a shromážděný spisový materiál. Ve svém postupu neshledal žádné pochybení, když měl za to, že postupoval v souladu s platnou právní úpravou a navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

8. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti.
9. Dne 16. 4. 2021 provedla hlídka Policie ČR kontrolu žalobce, který předložil ke kontrole biometrický cestovní doklad vydaný Moldavskou republikou č. X, ve kterém nebylo vyznačeno žádné platné oprávnění k pobytu na území České republiky, když podle otisku vstupního přechodového razítka vstoupil naposledy do schengenského prostoru dne 2. 8. 2020 přes maďarský hraniční přechod Nagylak. Pro podezření z neoprávněného pobytu na území České republiky byl tak žalobce podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, zajištěn.
10. Údaje o vstupním razítku se podávají z kopie cestovního pasu žalobce vydaného Moldavskou republikou č. X.
11. Dne 17. dubna 2021 správní orgán prvního stupně zahájil správní řízení ve věci správního vyhoštění žalobce. Žalobce sám do protokolu o výsledku v právním postavení účastníka

řízení uvedl, že přicestoval do České republiky 2. 8. 2020 přes Maďarsko na biometrický pas za prací. Od té doby nevycestoval s tím, že zde pracoval jako pomocná síla na stavbě. Ví o tom, že se na území České republiky nachází neoprávněně, ale potřeboval si něco vydělat. Pro legalizaci svého pobytu nezkoušel nic dělat. Ke svým osobním poměrům uvedl, že v České republice nemá žádné blízké osoby ani rodinné příslušníky. Celou rodinu má v Moldávii. Sám je svobodný, ale bydlí s přítelkyní a dcerou ve společném bytě. S rodinou je v kontaktu. V České republice nemá žádný majetek ani žádné vazby. Nemá zde ani žádné závazky ani pohledávky. K možnostem návratu do země původu se žalobce vyjádřil tak, že se má kam vrátit, a to ke svojí rodině, se kterou je v kontaktu. Moldávie je pro žalobce bezpečnou zemí, ve které mu nic nehrozí a není mu tudíž známa žádná překážka ve vycestování.

12. Správní orgán prvního stupně následně poté, co umožnil žalobci seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout jejich doplnění ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu vydal rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, proti kterému se žalobce řádně a včas odvolal namítaje přiměřenost uloženého opatření ve vztahu k celkové době neoprávněného pobytu a dalším okolnostem, za kterých se protiprávního jednání dopustil.
13. Napadeným rozhodnutím pak bylo odvolání žalobce zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno.

V. Rozhodnutí bez nařízení jednání

14. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání, neboť žalobce k výzvě a poučení soudu podle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný naopak výslovně souhlasil s rozhodnutím bez nařízení jednání. Soud pak tedy za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.

VI. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

15. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních námitek vycházejících přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu ve smyslu ust. § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „s.ř.s.“).
16. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
17. Ze správního spisu je v první řadě zřejmé, že žalobce skutečně ke dni svého zajištění a následně v době vydání rozhodnutí nalézacího správního orgánu pobýval na území České republiky neoprávněně, a to přinejmenším ode dne 31. 10. 2020 do 16. 4. 2021. To se podává z lustrace v cizineckém informačním systému, z biometrického cestovního pasu žalobce a v něm uvedených údajů, a zejména z výpovědi samotného žalobce před nalézacím

správním orgánem v procesním postavení účastníka řízení. Zejména pak z údajů sdělených samotným žalobce a z otisku posledního vstupního razítka vyznačeného v cestovním pase žalobce lze spolehlivě zjistit, že žalobce vstoupil na území schengenského prostoru naposledy dne 2. 8. 2020 a od té doby mimo území členských států nevycestoval. Sám žalobce uvedl, že do České republiky přicestoval dne 2. 8. 2020, což ani v následujících stádiích správního řízení ve věci vyhoštění ani dosud v rámci soudního přezkumu nijak nezpochybnil, ba naopak toto skutkové zjištění v žalobě výslovně nerozporuje. Správní orgány tak žalobci beze zbytku prokázaly neoprávněný pobyt na území České republiky přinejmenším ode dne 31. 10. 2020 (tj. od uplynutí doby, po kterou byl žalobce oprávněn pobývat na území schengenského prostoru na základě biometrického cestovního dokladu) do 16. 4. 2021, a v tomto směru řádně zjistily skutkový stav věci.

18. Žalobce nezpochybňoval, že se dopustil neoprávněného pobytu na území České republiky, namítal však především, že správní orgány nepřihlédly ke všem skutečnostem jím považovaným za polehčující, pro které bylo možné působit na žalobce mírnějším a výchovnějším způsobem, za který považuje správní vyhoštění na dobu nepřekračující 1 rok.
19. Správní orgán I. stupně na str. 5 svého rozhodnutí délku doby vyhoštění odůvodnil, a to závažností jednání žalobce zvýšenou vstupem na území České republiky v rozporu s platným ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví, kdy naproti tomu přihlédl k tomu, že žalobce poskytl správnímu orgánu potřebnou součinnost a po celou dobu správního řízení s ním spolupracoval. Žalovaný pak úvahy prvostupňového orgánu aproboval zejména na str. 6 napadeného rozhodnutí a upřesnil ještě, že žalobce překročil státní hranice České republiky v době, kdy bylo v platnosti ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví České republiky ze dne 17. 7. 2020 č.j. MZDR 20599/2020-15/MIN/KAN účinné ode dne 20. 7. 2020, kterým byl nařízen zákaz vstupu na území České republiky pro všechny občany třetích zemí, které nejsou na seznamu zemí s nízkým rizikem výskytu COVID-19 podle bodu III.1 a pro občany třetích zemí, kteří mají přechodný nebo trvalý pobyt v těchto třetích zemích, přičemž žalobce nesplňuje žádnou z podmínek zakládajících výjimku z tohoto zákazu. Rozvedl dále, že stanovená doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, je zcela přiměřená i s ohledem na téměř půl roku trvající neoprávněný pobyt žalobce na území České republiky, žalobcem přiznané vědomé nelegální práci. Žalovaný připomněl, že žalobce byl v době od 21. 3. 2019 do 20. 3. 2020 zařazen v evidenci nežádoucích osob, což mimo jiné příliš nekorresponduje s jeho žalobním tvrzením o vůbec prvním pochybení na území České republiky. Žalovaný také správně zdůraznil, že k odhalení neoprávněného pobytu došlo až pobytovou kontrolou a nikoli aktivitou žalobce. Soud k tomu doplňuje, že z výsledku žalobce vyplývá, že hodlal pobývat na území České republiky ještě po delší dobu, aby „si něco vydělal“. Vzhledem k tomu, že žalobce nijak nespecifikoval termín svého plánovaného návratu do země původu, bylo lze očekávat jeho neoprávněný pobyt na území České republiky v dalším významném rozsahu, pokud by nebyl pobytovou kontrolou odhalen. Soud nemůže dále přitakat bagatelizaci společenské škodlivosti neoprávněného pobytu ze strany žalobce, když jeho tvrzení o obyčejné lidské chybě a o nevědomosti žalobce, jak svou situaci řešit, nelze hodnotit jinak, než jako účelové. Jestliže si žalobce byl vědom svého neoprávněného pobytu, jak uvedl ve svém výsledku, pak sotva lze jeho neoprávněný pobyt na území České republiky v trvání téměř půl roku hodnotit jako obyčejnou lidskou chybu, když žalobci bylo známo, že k pobytu na území České republiky, potažmo celého schengenského prostoru, je mu třeba platného pobytového oprávnění a že platnost jeho

pobytového oprávnění na základě biometrického cestovního dokladu, na základě kterého přicestoval do schengenského prostoru, skončila dne 30. 10. 2020. Rovněž tak nelze nečinnost žalobce po skončení doby oprávněného pobytu úspěšně omlouvat nevědomostí žalobce, jak nastalou situaci řešit, neboť tomu muselo být známo přinejmenším to, že po skončení doby oprávněného pobytu musí vycestovat ze schengenského prostoru, což neučinil a současně neučinil ani žádné jiné kroky směřující k legalizaci jeho dalšího pobytu na území České republiky. Tímto přístupem žalobce nepochybně prokázal svoji lhostejnost k platným imigračním pravidlům České republiky, když ta zcela základní, jež mu byla známa, vědomě nerespektoval.

20. Je na uvážení správního orgánu, jak dlouhou dobu, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016 - 41, uvedl, že: *„Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závise-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkouvávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem.“* Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002 - 46).
21. Otázka stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, je pak předmětem správního uvážení správního orgánu, přičemž soud se při přezkumu úvahy správního orgánu může zabývat pouze tím, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej nezneužil (srov. kupř. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2019 č.j. 4 Azs 123/2019-42, bod 32.) K tomu v souzené věci nedošlo. Žalobci v daném případě byla délka správního vyhoštění v trvání 18 měsíců uložena v dolní polovině zákonem stanovené sazby podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4. zákona. S ohledem na značnou dobu vědomého udržování protiprávního stavu ze strany žalobce, ve kterém hodlal žalobce i nadále setrvat (nebýt pobytové kontroly), soud ve zvolené délce správního vyhoštění nespatřuje překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení či jeho zneužití, a tudíž ani zde nevidí důvody pro zrušení daného rozhodnutí ve smyslu § 78 odst. 1 věta druhá s. ř. s.
22. Porušování imigračních pravidel nelze tolerovat (či k němu přistupovat benevolentněji) ani u osob pocházejících ze zemí s nižší životní úrovní, neboť v silách i těchto osob nepochybně je, aby si zajistily příslušné pobytové oprávnění. Správní orgány ani následně soud pak zcela jistě nemohou rezignovat na vynucování dodržování předpisů upravujících pobyt cizinců na území České republiky s odkazem na to, že účastník řízení pochází z „poměrně chudého státu.“
23. S ohledem na shora uvedené tedy soud neshledal, že by napadené rozhodnutí žalovaného nesplňovalo kritéria přiměřenosti ve smyslu ust. 174a zákona.
24. Jiné konkrétní vady napadeného rozhodnutí žalobce nenamítal a soud sám pak neshledal v postupu žalovaného ani v jeho rozhodnutí žádné jiné vady, kterými by se musel zabývat z úřední povinnosti. Žalovaný napadené rozhodnutí řádně odůvodnil a vypořádal se dostatečně se všemi odvolacími námitkami žalobce. Správně a dostatečně se zabýval i

přiměřeností zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce podle ust. § 119a odst. 2 zákona ve spoj. s ust. § 174a zákona.

25. V případě žalobce tak došlo k naplnění podmínek pro uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona a správní orgány tedy postupovaly správně, pokud dospěly k témuž závěru.

VII. Závěr a náklady řízení

26. Soud tedy se shora uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny, a žalobu proto podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
27. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 19. října 2021

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D. v.r.
samosoudce

